ΕΤΟΣ Γ'. Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ 3 Δεκεμβρίου 1889 ΑΡΙΘ. 143

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

Συδρομὴ ἐτησία προπληρτέωα

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ. χρ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

Ὁδὸς Μουσῶν καὶ Νίκης Ἀριθ. 7 ἀπέναντι τοῦ γραφείου τῆς Νέας Ἐφημερίδος.
Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς

ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

καὶ παρὰ τῷ Βιβλιοπωλείῳ Βίλμπεργ

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α' καὶ β'. ἔτους εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν κυρία Καλλιρρόη Παρρέν.

Τὰ πεμπόμενα μὲν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι νὰ ἀπεστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ὁ Βασιλεὺς προστάτης τῶν μικρῶν. — Sophie (ποίημα γερμανιστὶ ποιηθὲν ὑπὸ κ. Φλωρεντίας Φουντουκλῆ). — Αἱ Ἀμερικανίδες δημοσιογράφοι (ὑπὸ κ. Καλλιόπης Κινδύνη).— Ἡ Μαρία (ὑπὸ Δος Κλειοῦς Λούη.)— Τὰ βραβεῖα τῆς ἀρετῆς (ὑπὸ Ἰωάννας Μερκὲρ). — Τὰ περὶ ἐκπαιδεύσεως νομοσχέδια καὶ τὸ Ἀρσάκειον.— Ποικίλα. — Βιβλία καὶ Περιοδικά. — Ἀλληλογραφία. — Συμβουλὴ καὶ συνταγή.— Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΠΡΟΣΤΑΤΗΣ ΤΩΝ ΜΙΚΡΩΝ

«*Κράτησέ τον εἰς τὴν ἀστυνομίαν καὶ εἰπὲ εἰς τὸν προϊστάμενόν σου, ὅτι ἐγὼ ὁ βασιλεὺς τὸν στέλλω.*» Καὶ τὸ δυστυχὲς μικρὸν ἠύχετο καὶ ἐπολυχρόνιζε τὸν βασιλέα, διότι τὸ ἀπήλλαξε τῶν ραβδισμῶν καὶ τῶν βασάνων σκληροῦ καὶ ἀνιλεοῦς πατρός.

Αἱ καθημεριναὶ Ἐφημερίδες ἀνέγραψαν τὴν ἄνω εἴδησιν, καθ' ἣν ὁ βασιλεὺς ἔσωσεν ἀπὸ τῶν χειρῶν ἀγρίου πατρὸς τὸ ἀπανθρώπως δερόμενον τέκνον καὶ τὸν πατέρα ἀπέστειλεν εἰς τὴν ἀστυνομίαν. Ἀλλὰ δύναται ἄρα ὁ ἀνώτατος ἄρχων νὰ παρίσταται πάντοτε ὡς ἀπὸ μηχανῆς θεὸς τῶν οὕτω σκαιῶς μαρτυρουμένων παιδίων! Καὶ ἡ πρὸς τὴν Ἀστυνομίαν βασιλικὴ διαταγὴ δὲν ὑποκρύπτει φοβερὰν μορφὴν κατὰ τῆς ἐν τῷ ζητήματι τούτῳ ἀκηδείας αὐτῆς! Ἀνενόχλητοι καὶ πρὸ τῶν ὀμμάτων ὅλου τοῦ κόσμου πατέρες καὶ μητέρες ἀπάνθρωποι βασανίζουσι τὰ τέκνα των. Προχθὲς ἔτι ἀπηντήσαμεν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κολοκοτρώνη γυναῖκα ἐξηγριωμένην ὡς μέγαιραν, σύρουσαν ἀπὸ τοῦ ὠτὸς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ μικρὸν παῖδα 5—6 ἐτῶν. Τὴν ἠκολουθήσαμεν ἐπί τινα λεπτά, μεχρις οὗ εἰσῆλθεν εἰς οἰκίαν ἐξωτερικοῦ μαρτυροῦντος τὴν ἔνδειαν τῶν ἐν αὐτῷ οἰκούντων. Ἐφ' ὅσον ἐπλησίαζε τὸ δυστυχὲς μικρὸν ἐκραύγαζε σπαρακτικώτερον, ἡ δὲ μήτηρ μαινομένη ἐπανελάμβανε: *ἐγὼ θὰ σοῦ δείξω πῶς δὲν πᾶς νὰ πάρῃς τὸ σαποῦνι ἀπὸ τὸν δικόν μας μπακάλη.* Καὶ ἀληθῶς τοῦ ἔδειξεν, ἐὰν κρίνωμεν, ἐκ τοῦ φοβεροῦ ὁλοφυρμοῦ, τῶν φωνῶν καὶ γδούπων, οὓς ἠκούσαμεν ἔξωθεν.

Ἐδοκιμάσαμεν νὰ ἐπέμβωμεν, ἀλλὰ γυνή τις πλύνουσα ἐν τῇ αὐλῇ μᾶς ἠμπόδισε. *Ἄφετέ την*, εἶπε. *Ἂν τῆς μιλήσετε μπορεῖ νὰ θυμώσῃ χειρότερα καὶ νὰ τὸ σακατέψῃ ἀπὸ τὸ ξύλο, ἅμα φύγετε.* Καὶ ἐννοοῦσαι ὅτι ἐνδεχόμενον νὰ ἐγενόμεθα πρόξενοι μεγαλητέρου κακοῦ ἀπεμακρύνθημεν μὲ καρδίαν συνεσφιγμένην.

Πόσον σκληρὰ καὶ ἄδικος εἶναι ἡ τύχη τῶν ἀτυχῶν αὐτῶν μικρῶν. Δι' αὐτὰ δὲν ὑπάρχουν θωπεῖαι, στοργή, παίγνια, εὐτυχία. Ἡ αὐγὴ τοῦ βίου των εἶναι σκοτεινὴ καὶ συννεφώδης, ὡς εἶναι κατὰ τὸ πλεῖστον καὶ ἡ μεσημβρία καὶ ἡ ἑσπέρα.

Βρέφη ἔτι ἐγκαταλείπονται ἐπὶ ἡμέραν ὅλην ἐπὶ πτωχικῆς κοίτης, ἐν ᾗ τὸ τρυφερὸν των σῶμα πλέει ἐντὸς σπαργάνων ὑγρῶν καὶ ἀκαθάρτων. Ἡ μήτηρ πλύνει, δὲν ἔχει καιρόν. Μόλις κλέπτει στιγμάς τινας, ἵνα τοῖς προσφέρῃ μαστὸν ἄνευ γάλακτος. Εὐθὺς ὡς οἱ κλονούμενοι πόδες των στηρίζουσι τὸ μικρόν των σῶμα ὑποβάλλονται εἰς τὸν σκληρὸν διὰ τὴν ἡλικίαν ταύτην νόμον τῆς ἐργασίας. Εἶναι οἱ μικροὶ φρουροὶ τῆς οἰκογενείας. Δυστυχῆ μικρά! Ὁ κόσμος ὁ καλός, ὁ ὡραῖος, ὁ πλούσιος, ὁ κόσμος τῶν ἀπολαύσεων καὶ τῆς χαρᾶς μένει δι' αὐτὰ βιβλίον κλειστόν. Ἀντὶ παιγνίων, ἀντὶ διεγερτικῶν τῆς φαντασίας καὶ προσοχῆς των ἀντικειμένων, ἀντὶ ἐπίπλων καὶ πολυτελῶν ἐνδυμάτων τέσσαρες τοῖχοι γυμνοί. Ἐπὶ μιᾶς γωνίας τούτων ὡς ἀπαραίτητον σκεῦος πάσης σχεδὸν οἰκογενείας τοῦ λαοῦ ἀναρτᾶται ράβδος, οὐχὶ βεβαίως πολυτελείας, ἣν ὁ πατὴρ φέρει πρὸς ἐνασχόλησιν τῶν χειρῶν του, ἢ ἐφ' ἧς ὁ γέρων πάππος στηρίζει τὰ κλονούμενα βήματά του, ἀλλὰ ράβδος, ἐφ' ἧς εἶναι γεγραμμένοι οἱ παιδαγωγικοὶ νόμοι τῶν γονέων,

ράβδος συντρίβουσα τὰ ὀστᾶ, μωλωπίζουσα τὰς σάρκας, ἐξιδαίνουσα τὸ δέρμα τῶν ἀτυχῶν μικρῶν.

Ἡ ἐπὶ τόσους αἰῶνας ὑπὸ βάρβαρον ζυγὸν δουλεία τοῦ Ἕλληνος ἐκληροδότησεν εἰς τὴν ἀπολίτιστον τοῦ λαοῦ τάξιν τὴν σκληρότατα τῶν ἀγρίων αὐτοῦ κατακτητῶν. Ὅπως ὁ τύραννος αὐθέντης ἐμαστίγου τότε ἀνιλεῶς, ἄνευ λόγου καὶ αἰτίας τὸν τότε δοῦλον χριστιανόν, ὅπως πᾶσα ἰδιοτροπία ἢ δυσαρέσκεια ἐκείνου ἐξέσπα ἐπὶ τῆς ράχεως τοῦ δούλου, οὕτω σήμερον πᾶσα λύπη, στενοχωρία ἢ ἰδιοτροπία βαρβάρων τινων καὶ σκληροκάρδων γονέων ἐκσπᾷ ἐπὶ τῆς ράχεως τῶν . . . δούλων, θὰ εἴπητε, ὄχι, τῶν τέκνων.

Σήμερον δοῦλοι δὲν ὑπάρχουσιν. Ἀλλ' ὑπάρχουσι τέκνα, ἀσθενεῖς καὶ ἀπροστάτευτοι ὑπάρξεις, διὰ τὰ ὁποῖα οὔτε νόμος, οὔτε δικαιοσύνη, οὔτε προστασία ὑφίσταται. Εἶναι ὡς οἱ δοῦλοι ἰδιοκτησία τῶν γονέων ἀδιαφιλονίκητος. «*Εἶναι παιδί μου θὰ τὸ ψήσω καὶ θὰ τὸ φάγω*» λέγουν οὗτοι. Καὶ ἀληθῶς μαρτυροῦσι τὰ δυστυχῆ μικρά, ἐὰν κρίνῃ τις ἐκ τῆς ὠχρότητος καὶ τῆς φρίκης, ὑφ' ἧς καταλαμβάνεται τὸ τέκνον ἐνώπιον τοιούτου πατρός.

Οὗτος ἀντὶ θωπειῶν, στοργῆς, περιθάλψεως καὶ τρυφερότητος, ἧς τόσον τὸ μικρὸν ἔχει ἀνάγκην, φιλοδωρεῖ αὐτῷ ὕβρεις, βλασφημίας, ραβδισμοὺς καὶ λακτίσματα. Ἡ μήτηρ ἀντὶ νὰ τὸ προστατεύσῃ ὑπὸ τὴν στοργικὴν ἀγκάλην της, ἀντὶ διὰ τῶν φιλημάτων της νὰ στεγνώσῃ τὰ δάκρυά του ἢ φοβεῖται τὸν πατέρα καὶ σιωπᾷ ἢ ἐὰν καὶ αὐτὴ εἶναι σκληρά, τὸν βοηθεῖ εἰς τὸ ἀποτρόπαιον ἔργον του.

Ὁ κόσμος ὑπὸ τοιούτους ὅρους ἀπ' αὐτῆς τῆς πρωΐας τοῦ βίου παρίσταται εἰς τὴν παιδικὴν τοῦ μικροῦ φαντασίαν ὡς τρομερὰ κόλασις, ἧς αἱμοχαρεῖς Ἐριννύες εἶναι αὐτοὶ οἱ γονεῖς.

Τὸ μῖσος, ὁ φθόνος, ἡ ὀργή, ἡ σκληρότης, ἡ ἐκδίκησις εἶναι τὰ πρῶτα ἐν τῇ ψυχῇ του ἀναπτυσσόμενα αἰσθήματα. Ἡ μικρὰ κεφαλή του μυρία κυοφορεῖ ἐκδικητικὰ σχέδια κατὰ τοῦ σκληροῦ κόσμου, κατὰ τῆς μητρυιᾶς κοινωνίας. Ὡς νόμους φυσικοὺς διέποντας τὰ τοῦ ἀνθρωπίνου βίου, θεωρεῖ τὴν ἀσπλαγχνίαν, τὸν φόβον, τὴν βίαν καὶ τὴν ὀργήν. Ἐν αὐτῇ ἐξασκεῖται καὶ αὐτὴν ἐφαρμόζει εὐθὺς ὡς αἰσθανθῇ ἑαυτὸν ἰσχυρότερον καὶ τοὺς περὶ αὐτὸν ἀσθενεστέρους. Ἐὰν ἔχῃ μικροτέρους ἀδελφοὺς ἢ ἀδελφὰς γίνεται τύραννός των. Τὰς ὑβρίζει, τὰς κακοποιεῖ, τὰς πληγόνει. Μὴ καὶ αὐτὸς δὲν ἦτο μικρὸς καὶ ἀσθενής. Μὴ διὰ τὰ ἀθῳότερα παίγνιά του δὲν ἐδάρη ἀνιλεῶς, ἀπανθρώπως. Μὴ δὲν σώζωνται πρόσφατα ἔτι ἐπὶ τοῦ σώματός του τὰ ἴχνη τῶν πληγῶν του!

Τὸ κακὸν τοῦτο ἐὰν εἰς τὰς πόλεις εἶναι μερικώτερον, εἰς τὰς ἐπαρχίας καὶ τὰ χωρία εἶναι γενικώτερον. Βαδίζει ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἀνάπτυξιν, εἶναι δέ, ὡς προείπομεν, μία τῶν τρομερωτέρων συνεπειῶν τοῦ τέως ὑποδούλου ἡμῶν βίου. Δὲν δύναται νὰ καταστήσῃ τις τοὺς ἀτυχεῖς αὐτοὺς γονεῖς ὑπευθύνους διὰ τὴν ἀγρίαν αὐτὴν κατάστασιν, διότι καὶ αὐτοὶ εἶναι θύματα παρομοίας εἰμὴ ἀπανθρωποτέρας σκληρότητος. Ἐπὶ τῆς ἰδικῆς των ἐποχῆς, οἱ ἀτακτοῦντες ἐβασανίζοντο ἐπὶ βασανιστηρίων ὀργάνων μὲ τὸ σῶμα ἀνεστραμμένον, τοὺς πόδας ἐντὸς σιδηροπέδων, δερόμενοι μέχρις οὗ τὸ αἷμα τῶν ποδῶν των ἔρραινε τὸ πρόσωπον τοῦ μαστιγοῦντος. Οὕτω ἀνατραφέντες θεωροῦσιν ἴσως ἑαυτοὺς ὑπὲρ τὸ μέτρον ἀγαθοὺς καὶ ἐπιεικεῖς πρὸς τὰ τέκνα των.

Ὑπεύθυνοι λοιπὸν δὲν εἶναι οἱ γονεῖς, ἀλλ' ἡ Κυβέρνησις. Ἀπανταχοῦ τοῦ κόσμου ὑπάρχει νόμος εἰδικός, κολάζων αὐστηρῶς τὸν μαστιγοῦντα τὸ τέκνον του πατέρα ἢ μητέρα.

Ἡ δημοσία ἀσφάλεια, ἧς φύλαξ τέτακται ἡ ἀστυνομία ἐπιβάλλει τὸ καθῆκον τῆς περιστολῆς τοῦ κακοῦ τούτου, ὅπερ συντελεῖ εἰς τὴν ἐξαγρίωσιν τοῦ χαρακτῆρος, εἰς τὴν σκαιότητα καὶ ὠμότητα τῆς ψυχῆς ὁλοκλήρου γενεᾶς. Ὁ σήμερον δερόμενος, αὔριον θὰ δείρῃ, ἐν ἀνάγκῃ δὲ καὶ θὰ μαχαιρώσῃ, ἢ θὰ φονεύσῃ. Δὲν ὀφείλει λοιπὸν ἡ Ἀστυνομία νὰ πολεμήσῃ τὸ κακὸν ἐν τῇ ἀρχῇ μᾶλλον ἢ εἰς τὸ τέλος; Καὶ δὲν εἶναι ἐπάναγκες νὰ ἐπιδοθῇ μετὰ τοῦ αὐτοῦ ζήλου εἰς καταδίωξιν τῶν κακοποιούντων τὰ τέκνα των, μεθ' οὗ ἐπιδίδεται εἰς καταδίωξιν τῶν κακοποιούντων ξένους, μέχρις οὗ ἀνατροφὴ ἠθικωτέρα, θρησκευτικωτέρα, ἀνθρωπινοτέρα θέσῃ φραγμὸν εἰς τὰ ἄγρια αὐτὰ μεγάλης μερίδος τοῦ ἀμαθοῦς καὶ ἀπολιτίστου λαοῦ ἔνστικτα!

SOPHIE

«Windet zum Kranze die goldenen Aehren
Flechtet auch blaue Cyänen hinein!
Freude soll jedes Auge verklaren
Denn die Königin zieht ein».

SCHILLER.

In der Umgebung
Herrscht stille Wonne
Es glänzt der Himmel,
Es strahlt die Sonne.

*

Sanft rauscht die Welle
Zum Meeresstrand,
Voll· Freude lächelt
Ganz Griechenland.

*

Oh, heiss ersehtne Stunde,
Oh, hoch beglückter Tag!
Dich grüssen als die Uns're
Die Flur und jeder Hag.

*

Die Blumen tausendfarbig
Verschenken ihren Duft.
Der Vogel in dem Zweige
Dir sein Willkommen ruft.

*

Sophie, Deutschlands Zierde,
Du, Hohenzollernkind,
Die Herzen der Hellenen
Jetzt all' die deinen sind.

*

Jetzt bist du uns're Schwester
Vom Himmel hergeschickt
Wie auf den Stern des Glückes
Auf dich der Grieche blickt.

*

Im Schloss und in der Hütte
Derselbe Wunsch ertönt,
Dass dir und Constantinos
Gott seinen Segen gönnt.

Corfu 13 October 1889.

FLORENDIA FOUNTOUKLI.

ΑΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΔΕΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΙ

Ἡ Ἀμερικανὶς δὲν ζῇ, ἐὰν δὲν ἐπιχειρῇ. Ἀνατεθραμμένη ἐλευθέρα παντὸς δεσμοῦ καὶ ἐπὶ πλείστων ἀντικειμένων τὴν ἰδίαν αὐτῆς κρίσιν φέρουσα, εἶναι ἄφοβον πλᾶσμα χωρὶς νὰ εἶναι καὶ θρασεῖα, ἀνεξάρτητον ὂν χωρὶς νὰ ἐξέρχηται τῶν ὁρίων τῆς γυναικείας φύσεως. Ἐν καιρῷ ἀνάγκης αἱ ἰδιότητες αὗται τίθενται εἰς ἐνέργειαν, καὶ σπανίως ἡ Ἀμερικανὶς κάμπτεται ὑπὸ τῶν δυσμενῶν περιστάσεων.

Κεκτημένη μεγάλην περὶ τὸ γράφειν εὐχέρειαν καὶ ἑτοιμότητα πνεύματος, συνειθισμένη δὲ νὰ ἐκφράζῃ τὰς ἰδέας καὶ γνώμας αὐτῆς εὑρίσκει ἐν τῷ πεδίῳ τῆς δημοσιογραφίας εὐρεῖαν σφαῖραν ἐνεργείας.

Τὸ ὡραῖον φῦλον ἐν Ἀμερικῇ οὐ μόνον εἶναι ὁ καλλίτερος συνεργάτης εἰς τὰ περιοδικὰ συγγράμματα, ἀλλ' ἡ ἐργασία αὐτοῦ εἰς τὰς καθημερινὰς ἐφημερίδας φέρει τὸν τύπον τῆς δυνάμεως καὶ τῆς πρωτοτυπίας. Εἶναι σχεδὸν ἀπίστευτος ὁ ἀριθμὸς τῶν γυναικῶν, αἵτινες γράφουσι διὰ τὰς ἐφημερίδας. Τινὲς μὲν αὐτῶν εἰσὶ τακτικοὶ συνεργάται καὶ ἔχουσιν ἰδιαιτέρας ὑπηρεσίας νὰ ἐκπληρώσιν, ἄλλαι δὲ γράφουσι τὰ *διάφορα*. Καὶ ἄλλαι μὲν εἶναι ἱκανῶς εὐτυχεῖς, ὥστε νὰ δύνανται πάντοτε νὰ ἐκτελῶσι τοιαύτης φύσεως ἐργασίαν, ἄλλαι δὲ τρέχουσιν ἀπὸ ἐκδότου εἰς ἐκδότην, ὡς ὁ ἀνὰ τὰς ὁδοὺς ματαίως ἐπιδεικνύων τὰ ἐμπορεύματά του μικρέμπορος, ζητοῦσαι εὐκαιρίαν νὰ διαθέσωσι τὴν ἐργασίαν των.

Ἡ γυνὴ διὰ νὰ εἶναι καλὸς *ρεπόρτερ* πρέπει νὰ ἔχῃ εἰς ἑαυτὴν ἄκραν πεποίθησιν, νὰ μὴ ἀποδειλιᾷ εὐκόλως, νὰ διακρίνῃ ἀμέσως τὰ μᾶλλον ἐνδιαφέροντα μέρη τοῦ ὑπ' ὄψιν της ἀντικειμένου καὶ νὰ παρατηρῇ τὴν ἐλαχίστην λεπτομέρειαν, ἥτις δύναται νὰ καταστήσῃ τὸ ἄρθρον αὐτῆς ἐνδιαφέρον.

Μία ἐκ τῶν μᾶλλον ἐπιτυχῶς ἐν τῷ πεδίῳ τούτῳ ἐργαζομένων εἶναι ἡ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον **Nellie Bly** γράφουσα. Τὸ ἀληθὲς αὐτῆς ὄνομα εἶναι γνωστὸν μόνον ἐν τῷ κύκλῳ τῶν δημοσιογράφων καὶ τῶν ἰδίων αὐτῆς φίλων, ἀλλὰ πᾶς ἀναγνώστης γιγνώσκει καλῶς τὸν κάλαμον αὐτῆς. Ἡ τόλμη αὐτῆς φθάνει εἰς τὸ ἔπακρον. Πρὸ οὐδενὸς ὀπισθοχωρεῖ. Ἀνατραφεῖσα ἐν ἀσήμῳ πόλει τοῦ δυτικοῦ μέρους τῆς Ἀμερικῆς καὶ στερουμένη τῶν τοῦ βίου ἀναγκαίων ἔκρουσε τὴν θύραν τῆς δημοσιογραφίας, τὰ δὲ πρωτόλεια αὐτῆς ἐδημοσίευσεν εἴς τινα ἐγχώριον ἐφημερίδα περιωρισμένου κύκλου. Τὰ ἄρθρα αὐτῆς εἶχον τοιαύτην δύναμιν, τοσοῦτον ἐνεβάθυνεν εἰς πᾶν ἐν γένει ἀντικείμενον τοῦ ὁποίου ἐπελαμβάνετο, ὥστε ἐγένετο μετ' ὀλίγον γνωστὴ καθ' ὅλον τὸ διαμέρισμα. Κατὰ παράκλησιν δὲ τοῦ ἐκδότου τῆς ἐφημερίδος, εἰς ἣν ἔγραφεν, ἐπεσκέφθη ἐπὶ μακρὸν τὸ Μεξικόν, ἀλλὰ τὰ περὶ τῆς χώρας ταύτης ἄρθρα αὐτῆς τοιαύτην ἐλευθεριότητα καὶ θάρρος ἀπέπνεον, ὥστε ἐφείλκυσε τὴν προσοχὴν τῆς Μεξικανικῆς κυβερνήσεως, ἡ ὁποία πάραυτα διέταξε τὴν ἀπομάκρυνσιν αὐτῆς ἐκ τοῦ Μεξικοῦ καὶ οὕτω ἔλαβε τὴν εἰς Νέαν Ὑόρκην ἄγουσαν. Ἐν τῇ μεγαλουπόλει ταύτῃ ἦτο σχετικῶς ἄγνωστος καὶ μὴ δυναμένη ν' ἀναδείξῃ τὴν ἱκανότητα αὐτῆς εὑρέθη εἰς τὴν ἐσχάτην ἀνάγκην. Ἀλλ' ἐγίνωσκε ν' ἀντιμετωπίζῃ τὰς περιστάσεις. Τὸ πνεῦμά της ἦτο λίαν ὑψηλόφρων, ὥστε νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὴν ἀποθάρρυνσιν καὶ μετὰ τολμηρὰν σκέψιν νυκτὸς διέγραψε τὴν πορείαν, ἣν ὤφειλε νὰ ἀκολουθήσῃ. Συμφώνως μὲ ταύτην ἐζήτησε τὸν ἐκδότην τοῦ «Κόσμου» τὴν σοβαροτέραν ἴσως τῶν ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ δημοσιευομένων ἐφημερίδων. Ἀνεκοίνωσεν ὅθεν τῷ ἐκδότῃ τί διενοήθη νὰ πράξῃ. Θὰ προσεποιεῖτο τὴν τρελλήν, θὰ τὴν ὡδήγουν εἰς τὸ φρενοκομεῖον ἐπὶ τῆς **Blackwell** νήσου, ἐκεῖ δὲ ἐπὶ μίαν ἑβδομάδα θὰ ἐμελέτα καλῶς τὴν διοργάνωσιν τοῦ καταστήματος καὶ τὴν λειτουργίαν αὐτοῦ. Κατόπιν οἱ φίλοι της θὰ τὴν ἠλευθέρουν.

Ἡ ἰδέα ἦτο τολμηρὰ καὶ πρωτότυπος, συνάμα δὲ καὶ ἐπικίνδυνος. Ὁ ἐκδότης ἐταλαντεύθη καὶ τῇ ἐζήτησε προθεσμίαν εἴκοσι τεσσάρων ὡρῶν, ὅπως σκεφθῇ τὸ ζήτημα καλῶς, συνάμα δὲ τῇ προσέφερε εἴκοσι πέντε δολλάρια, ἵνα παραιτηθῇ τῆς ἰδέας ταύτης. Ἐπὶ τέλους ἀπεφασίσθη ἡ ἐκτέλεσις τῆς ἰδιοτρόπου ταύτης ἰδέας Ἡ εἰκοσιπενταέτις μόλις νεᾶνις αὕτη, ζωηρὰ καὶ εὐειδής, προσεποιήθη τὴν παράφρονα μετὰ τόσης ἐπιτυχίας, ὥστε ἀπετύφλωσεν, οὕτως εἰπεῖν, τοὺς διασημοτέρους φρενολόγους, οἱ ὁποῖοι ἐξήτασαν αὐτὴν καὶ . .. ἡ **Nellie Bly** ἐκλείσθη εἰς τὸ φρενοκομεῖον. Ἅπασα ἡ πόλις ἐθλίβη δι' αὐτὴν καὶ αἱ ἐφημερίδες ἐπλήρουν τὰς στήλας των, περιγράφουσαι τὴν ἀξιολύπητον αὐτῆς κατάστασιν. Ὁ μεγαλείτερος δ' αὐτῆς φόβος ἦτο μὴ ἀναγνωρισθῇ κατὰ τὴν περίοδον ταύτην ὑπό τινων *ρεπόρτερ* καὶ οὕτω γνωσθῇ ὅλη ἡ ὑπόθεσις. Εὐτυχῶς διέφυγε τὴν ἀνακάλυψιν ταύτην.

Ἡ **Blackwells** εἶναι μικρὰ νῆσος ἐν τῷ πρὸς Ἀνατολὰς κειμένῳ ποταμῷ, ἰδίᾳ ἀξιοσημείωτος διὰ τὰς ἐν αὐτῇ ἀναμορφωτικὰς φυλακάς. Ἐνταῦθα φυλακίζονται οἱ ὀλιγώτερον τοῦ ἔτους καταδικαζόμενοι. Ἐπίσης ὑπάρχουσιν ἐπὶ τῆς νήσου νοσοκομεῖον καὶ φρενοκομεῖον, ἐν οἷς νοσηλεύονται οἱ ἐκ τῶν κατωτέρων τάξεων τῆς κοινωνίας. Ἐκ τούτων εὐκόλως συμπεραίνει τις, ὅτι δὲν ἦτο εὐχάριστος ἡ μετὰ τοιούτων πλασμάτων ἐπικοινωνία τῆς **Nellie Bly**. Οὐδὲν ὅμως ἐπτόησεν αὐτήν· εἰσήχθη εἰς τὸ φρενοκομεῖον καὶ ὑπέστη ὅλα τὰ δεινὰ αὐτοῦ ἐπὶ μίαν ἑβδομάδα. Οὐδὲν διέφυγε τὴν προσοχήν της· καὶ ὅταν οἱ φίλοι της ἀπηλευθέρωσαν αὐτήν, διηυθύνθη αὕτη πρὸς τὸ γραφεῖον τοῦ «Κόσμου» καὶ ἀπὸ τῆς ἐπαύριον ἤρχισεν ἡ δημοσίευσις τῶν ὅσων ἐξ ἰδίας πείρας εἶδε· δηλ. περὶ τοῦ πῶς μεταχειρίζονται τὰ ἀτυχῆ ταῦτα πλάσματα καὶ ἐν γένει περὶ ὅλων ἐν τῷ καταστήματι ἀπαισίων. Ἐδημοσιεύθη τὸ ἄρθρον αὐτῆς εἰς τὴν μεγάλην ἔκδοσιν τῆς Κυριακῆς καὶ δὲν κατεῖχε πολλὰς στήλας, πολλαὶ ὅμως σελίδες ἐκαλύφθησαν ὑπὸ εἰκόνων, αἵτινες ἐγράφησαν ὑπὸ τεχνίτου ἐκ τῶν ζωηρῶν αὐτῆς περιγραφῶν ἐμπνευσθέντος.

Ἔκτοτε τὰ ἄρθρα αὐτῆς κατέχουν κυρίαν θέσιν ἐν τῇ ἐφημερίδι ταύτῃ καὶ οὐδέποτε τῇ ἐλλείπει ἡ ἐργασία.

Ἔγραψε πολλὰ τοιαῦτα ἄρθρα, ἐκθέτουσα τὰς ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως ἐντυπώσεις της. Ἐσπέραν τινὰ συνελήφθη ὡς ὕποπτος κλέπτρια καὶ ἐκλείσθη εἰς τὸ πλησίον κρατητήριον μέχρι τῆς ἐπιούσης πρωΐας, ὅτε ἀπελύθη ὡς μὴ ὑπαρχούσης αἰτίας περὶ περαιτέρω καταδιώξεως, καθ' ὅτι τὸ ἐπεισόδιον τοῦτο εἶχε προηγουμένως προετοιμασθῆ. Τὴν ἑπομένην ὁ Κόσμος εἶχεν ἀοθρίδιον, ἐν ᾧ μετὰ γλαφυρότητος πολλῆς ἐξέθετεν ἡ εὐφυὴς δημοσιογράφος τὰ διατρέξαντα, ἀποδεικνύουσα τὰ ἄνομα τεχνάσματα ἀστυνομικῶν τινων ὑπαλλήλων, δηκτικώτατα μὲν δι' αὐτούς, λίαν δὲ διασκεδαστικὰ διὰ τὸ κοινόν.

Ἑτέρα νεᾶνις, ἧς τὰ ἄρθρα γίνονται ἀνάρπαστα ἀπὸ τῶν ἐφημερίδων εἶναι ἡ Ἑβελιν Μάλκολμ. Εἶναι μικρόσωμος καστανόχρους, μὲ ὀφθαλμοὺς πλήρεις ζωῆς καὶ φωτός, ἐνίοτε δὲ τόσω γλυκεῖς ὥστε αἰχμαλωτίζονται οἱ ἀτενίζοντες αὐτούς.

Ἔχει περισσοτέραν φιλολογικὴν ἱκανότητα, ἢ ἡ Νέλλη Μπλάϊ καὶ συνέγραψε θελκτικάς τινας ἱστορίας. Δὲν ἐπιχειρεῖ τοιαῦτα τολμηρὰ διαβήματα ἵνα ἐξασφαλίσῃ ὕλην δι' ἄρθρα, ἀλλὰ τὰ συμβάντα αὐτῆς ὑπῆρξαν ποικίλα καὶ διασκεδαστικά.

Ὑπάρχει ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ ἰδιαίτερον ξενοδοχεῖον διὰ νέας πτωχὰς καλῆς τάξεως, ἐν ᾧ ἀντὶ μικροῦ ποσοῦ καθ' ἑκάστην ἑβδομάδα δύνανται νὰ ἀσφαλίσωσι τροφὴν καὶ κατοικίαν. Εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦτο (boardirg honsa) ἐπαρουσιάσθη ἡ δεσποινὶς Μάλκολδ καὶ ὡς ἁπλοῦς γραφεὺς παρά τινι δικηγόρῳ μὲ γλίσχρον μισθὸν κατώρθωτε νὰ εἰσέλθῃ. Ἀντὶ τριῶν μόνον δολλαρίων τὴν ἑβδομάδα εἶχε κατοικίαν καὶ τροφήν. Ἐκοιμᾶτο ἐν τῷ αὐτῷ δωματίῳ μετὰ τριῶν ἄλλων κορασίων, ἑκάστη δὲ κλίνη ἐχωρίζετο ὑπὸ μεγάλου διαχωρίσματος (paravant). Ἡ τροφὴ εἶναι εἰς ἄκρον λιτὴ καὶ ἑκάστην πρωΐαν, ἀφοῦ προσεποιεῖτο, ὅτι ἐπρογευματίζεν, ἐπορεύετο εἰς τὴν οἰκίαν της, ὅπως προγευματίσῃ μετὰ τῆς οἰκογενείας αὐτῆς. Ἐπέστρεφε δὲ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τὴν ὥραν τοῦ γεύματος, εἰς τὰς ἕξ τὸ ἑσπέρας Μετὰ τὸ δεῖπνον τὴν ἐπεσκέπτοντο οἱ φίλοι της καὶ οὕτω καθίσταντο εὐχάριστοι αἱ ὧραι αὐτῆς, ἕως οὗ παρῆλθεν ἡ ἑβδομάς, ὁπότε περιχαρὴς ἐπέστρεψεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῶν οἰκείων της. Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦτο φοιτήσεώς της ἦτο ἡ δημοσίευσις πλήρους ἐνδιαφέροντος ἄρθρου, ἐν ᾧ ἐξέθηκε μετὰ χάριτος τὰ τοῦ καταστήματος, συντηρουμένου ἐκ φιλανθρωπικῶν μόνον συνδρομῶν. Ἡ δεσποινὶς Μάλκολμ μελετᾷ ὅπως ἀναβῇ καὶ ἐπὶ τῆς σκηνῆς. Εἶναι ἀμφίβολον ὅμως ἂν θὰ δρέψῃ δάφνας εἰς τὸ στάδιον τοῦτο, καίτοι μεγάλην κλίσιν ἔχει, ὡς εἰς τὰ γράμματα.

Ἄλλη νέα συγγραφεὺς εἶναι ἡ κυρία Μὰκ Ντόναλντ ἐκ Καλλιφρονίας, μὴ συμπληρώσασα εἰσέτι τὸ τριακοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας της. Ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Μπάλλαρντ Κραίηγκ, ἐδημοσίευσε πλεῖστα ὅσα ἄρθρα ἐνδιαφέροντα, τώρα δὲ εἶναι ἰδιοκτήτης ἑνὸς τῶν καλλιτέρων μηνιαίων περιοδικῶν, «Current Literature».

Ἡ συγγραφεὺς αὕτη εἶναι χαρίεσσα, ξανθὴ καὶ ὑψηλή. Ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτῆς ἀμέσως διακρίνει τις τὴν εὐφυΐαν. Εἶναι δὲ εἰς ἁπάσας τὰς αἰθούσας τὸ *κέντρον τῆς ἕλξεως*.

Καὶ αὗται μὲν εἶναι ὀλίγαι ἐκ τῶν περὶ τὴν δημοσιογραφίαν ἀσχολουμένων. Πολλαὶ ἀφιερώνονται ὁλοτελῶς εἰς τὴν δημοσιογραφίαν, ἄλλαι πάλιν περιοδικῶς γράφουσι ἄρθρον τι χαριέστατον, ἵνα προσθέσωσιν ὀλίγον χρῆμα εἰς τὸ βαλάντιόν των. Μία τῶν εὐφυεστέρων ἀρθρογράφων τῆς ἐποχῆς, ἧς τὸ ὄνομα εἶναι γνωστὸν καθ' ἅπασαν τὴν Ἀμερικὴν εἶναι καὶ ἡ Κλάρα Μπέλλ.

Ἡ Κλάρα Μπὲλλ εἶναι πνευματώδης, σαρκαστική, πρὸ οὐδενὸς πτοουμένη, ἀδυσώπητος εἰς τοὺς σαρκασμούς της κατὰ τοῦ γυναικείου φύλου, ἐπιτηδεία εἰς περιγραφὰς ἐνδυμασιῶν καὶ χαρίεσσα διηγηματογράφος ἐπεισοδίων καὶ ἀνεκδότων ὀλίγον ὑπόπτων.

Ἡ Κλάρα Μπὲλλ γράφει δι' ἐφημερίδα τινα τοῦ δυτικοῦ μέρους τῆς Κιγκινάτης,—ἀλλὰ τὸ ὄνομα αὐτῆς εἶναι εἰς τὰ χείλη ὅλης τῆς χώρας, διότι τὰ *καλὰ λόγια* τῆς Κ. Μπὲλλ εἶναι πολύτιμα καὶ . . . . . ἐν μιᾷ λέξει ἡ Κ. Μπὲλλ εἶναι σωστὸς ἀνήρ.

Κατὰ μετάφρασιν ἐξ ἀνταποκρίσεως τοῦ ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ λογίου δημοσιογράφου **E. Belknap.**

Καλλιόπη Α. Κινδύνη

Η ΜΑΡΙΑ

Εἶναι δεκαέτις, τὸ πενιχρὸν φόρεμά της μόλις καὶ μετὰ βίας φθάνει μέχρι τῶν ἰσχνῶν γονάτων της! Τὰ ὑποδήματά της εἶναι κατεσχισμένα καὶ πολὺ μεγάλα διὰ τοὺς μικρούς της πόδας. Χθὲς ἀκόμη τὰ ἔφερεν ἡ μήτηρ της καὶ ἤδη ἡ πτωχὴ κόρη μετὰ κόπου σύρει ταῦτα ἐπὶ τοῦ σκληροῦ καὶ παγωμένου λιθοστρώτου, ὅπως μὴ πληγωθῶσιν οἱ κατεψυγμένοι της πόδες.

Οἱ γονεῖς της τὴν ὀνομάζουσιν ἁπλῶς Μαρίαν. Ὄχι Μαριέττα, ὄχι Μαρίκαν! Ἡ τοιαύτη ἐπὶ τὸ χαϊδευτικώτερον ἀλλαγὴ τῶν ὀνομάτων, εἶναι μόνον διὰ τοὺς εὐτυχεῖς! Ἡ πτωχεία κύπτουσα ὑπὸ τὸ βάρος τῆς δυστυχίας καὶ τῶν ἀθλιοτήτων τῆς ζωῆς δὲν ἔχει τὸν καιρὸν νὰ προσθέτῃ . . . . συλλαβὰς περιττάς. . . Ἄλλως τε τὰ μικρὰ ταῦτα χαρίεντα ὀνόματα ὑποθέτουσιν ἓν δροσερὸν πρόσωπον, ροδίνους παρειάς, ὀφθαλμοὺς γελαστούς, σημεῖα τῆς ἀνθούσης νεότητος! Πλήν, ἡ Μαρία, εἶναι ὠχρά, ἡ μικρὰ κεφαλή της στηρίζεται ἐπὶ κατίσχνου λαιμοῦ! Οἱ ὀφθαλμοί της εἶναι θολομένοι, τὸ βλέμμα της μελαγχολικόν. Δὲν γελᾷ ὡς οἱ ἄλλαι κορασίδες! Εἶναι ἤδη γραῖα μολονότι δεκαέτις. Τὴν πρωΐαν πηγαίνουσα εἰς τὸ σχολεῖον τρέμει ὑπὸ τοῦ ψύχους, μάτην συσφίγγουσα διὰ τῶν παγομένων χειρῶν της τὸ εὐτελὲς καὶ πεπαλαιωμένον σάλιον της ὅπως θερμανθῇ . . . . . .

Καὶ ἐν τούτοις ἐγνώρισε καὶ αὐτὴ καλλιτέρας ἡμέρας.

Ὁ πατήρ της κατεῖχε μικρὰν περιποιημένην οἰκίαν, περιτριγυρισμένην ὑπὸ ὡραίου κήπου, ὅπου καὶ ἐγεννήθη ἡ μικρά. Ἡ ζωή των διέτρεχε τότε ἡσύχως, ἄνευ βασάνων, ἄνευ περιπετειῶν! Πλήν, φεῦ! οὐδὲν αἰώνιον ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ!

Ὁ πατὴρ ἀπέτυχεν εἰς τὰς μικράς του ἐπιχειρήσεις. Οἱ δανεισταὶ ἀπῄτησαν τὰ χρήματα. Τὸ μόνον ἄσυλόν των ἡ προσφιλής των μικρὰ οἰκία ἐπωλήθη διὰ νὰ πληρώσωσι. Τὰ ἀγαπημένα των ἔπιπλα μὲ τὰ ὁποῖα συνεδέετο κάθε γλυκεῖα ἀνάμνησις τῆς ζωῆς των ἐδημεύθησαν, οὐδ' αὐτοῦ τοῦ μικροῦ λίκνου τῆς μικρᾶς ἐξαιρουμένου, ἐξ οὗ τὸ πρῶτον ἐχάρισεν εἰς τοὺς γονεῖς της μειδίαμα! . . . . . .

Ἔκτοτε αἱ πικρίαι καὶ τὰ βάσανα τοὺς ἀκολουθοῦσι. Ἡ πτωχεία καὶ αἱ θλίψεις εἶναι οἱ μόνοι σύντροφοί των.

Εὐτελὴς θέσις προσεφέρθη εἰς τὸν πατέρα ἐνεργείᾳ ἀρχαίου τινὸς φίλου. Ἀντὶ τῆς φαιδρᾶς εὐαέρου οἰκίας των, κατοικοῦσιν ἤδη δύο σκοτεινὰ δωμάτια εἰς τὸ βάθος αὐλῆς τινος, ὅπου αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου ποτὲ δὲν εἰσχωροῦσι! Οἱ τοῖχοι εἶναι ὑγροί, τὸ ἑσπέρας κρυόνουν πολύ, μόλον ὅτι ἡ πτωχὴ μήτηρ τῆς Μαρίας φράσσει ἐπιμελῶς τὰς σχισμὰς τῶν παραθύρων, πάλιν ὁ ψυχρὸς βορρᾶς εἰσχωρεῖ . . . . . .

Ἡ Μαρία πηγαίνει καθ' ἑκάστην εἰς τὸ σχολεῖον. Τὸ ἑσπέρας ἐπιστρέφουσα βοηθεῖ πρῶτον εἰς τὴν οἰκιακὴν ἐργασίαν καὶ ἔπειτα κάθηται ἵνα ἑτοιμάσῃ τὰ μαθήματά της. Εἰς τὴν αὐτὴν τράπεζαν ὑπὸ τὸ ἀμυδρὸν φῶς μικρᾶς λυχνίας, ἡ μήτηρ της μηδόλως σκεπτομένη ὅτι οἱ ὀφθαλμοί της κινδυνεύουσι νὰ καταστραφῶσι, κεντᾷ λεπτὸν κέντημα τὸ ὁποῖον πολὺ εὐθυνὰ θὰ τῇ πληρώσωσι. Παρέκει ὁ πατὴρ ἀντιγράφει μουσικήν. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐναποθέτων τὴν γραφίδα του ἐγείρεται καὶ περιπατεῖ, σιωπηλός, κατηφής. Ἡ σύζυγός του λυπημένη τὸν παρατηρεῖ διὰ τῶν κεκοπιακότων ὀφθαλμῶν της, μαντεύουσα κάλλιστα τοὺς βαθεῖς αὐτοῦ λογισμούς· ἡ δὲ μικρὰ ἀναστενάζει βλέπουσα ἀμφοτέρων τὰς θλιβερὰς φυσιο-

γνωμίας! Πικρὰ τῷ ὄντι ζωὴ δι' ἓν παιδίον 10 ἐτῶν· ἀσθενές, καχεκτικόν, ἔχον ἀνάγκην τροφῆς, τροφῆς ψυχικῆς, διὰ ν' ἀναλάβῃ! Πλὴν μήπως ἔχει τοὐλάχιστον τροφὴν ὑλικήν; ὄχι! στερεῖται καὶ ταύτης τὸ δυστυχὲς τοῦτο πλάσμα!

Τὸ σχολεῖον εἶναι πολὺ μακρὰν διὰ νὰ ἐπιστρέφῃ τὴν μεσημβρίαν καὶ γευματίζῃ κατ' οἶκον. Τὴν πρωΐαν ἡ μήτηρ της τῇ δίδει μικρὰν φιάλην γάλακτος καὶ τεμάχιον ἄρτου, διὰ τὸ γεῦμα της.

Τὰ ζωηρὰ παίγνια τῶν συνομηλίκων της δὲν τὴν διασκεδάζουσι, δὲν ἔχουσιν οὐδὲν θέλγητρον δι' αὐτὴν, τῆς ὁποίας ἡ ζωὴ εἶναι τόσον δυστυχής.

Ἄλλως ἐκεῖναι φέρουσι καινουργῆ ἐνδύματα, ὑποδήματα ὑψηλὰ καὶ καλῶς ἐφηρμοσμένα ἐπὶ τῶν μικρῶν ποδῶν των. Ὅταν δὲ παίζωσι τρέχουσαι, αἱ ἄκραι τῶν ὡραίων ἐπανωφορίων των περιίπτανται ὡς πτέρυγες χρυσαλίδος, ἐνῷ τὸ πενιχρὸν σάλιον τῆς Μαρίας λυπηρῶς ἐρριμμένον ἐπὶ τῶν ἰσχνῶν αὐτῆς ὤμων, ὁμοιάζει ξεσχισμένον πανίον πλοίου, κινδυνεύοντος νὰ ναυαγήσῃ. . . . . .

. . . . . .

Μητέρα, διατί ποτὲ δὲν ψάλλεις; ἐρωτᾷ ἐξαίφνης ἡμέραν τινὰ ἡ μικρὰ Μαρία τὴν μητέρα της, ἐνῷ ἦσαν μόναι.

Νὰ ψάλλω! πτωχὸν παιδίον! τί θέλεις νὰ ψάλλω ἀφοῦ δὲν γνωρίζω; Μόνον οἱ εὐτυχεῖς γνωρίζουν νὰ ψάλλουν.

Ἀλλ' ὄχι, διὰ νὰ μὴν εἶναί τις δυστυχὴς πρέπει νὰ ψάλλῃ. Τοῦτο μοὶ τὸ εἶπεν ἡ μικρὰ κόρη, ἥτις συχνὰ διαμορφάζεται μετ' ἐμοῦ τὸ μῆλόν της. Ἡ μήτηρ της πάντοτε τραγῳδεῖ, ὁ δὲ πατήρ της συρίζει ἐνῷ ἐργάζεται .. καὶ εἶναι τόσον εὐτυχεῖς! τόσον χαρωποί!

Ἐγὼ δὲν ἤκουσα ποτὲ τὸν πατέρα νὰ συρίζῃ καὶ διὰ τοῦτο, εἶμαι βεβαία, εἶναι πάντοτε μελαγχολικός.

Ὦ! Ἀλλὰ τότε ψάλλε σύ, μικρὰ πτωχή μου κόρη, διὰ νὰ ἐπαναφέρῃς, ὡς λέγεις, τὴν χαρὰν εἰς τὴν θλιβερὰν οἰκίαν μας.

Ἐγώ! Ὦ! ὄχι· δὲν γνωρίζω παντελῶς νὰ ψάλλω! Ἄλλως τε αἰσθάνομαι ὅτι θὰ ἐπεθύμουν καλλίτερον νὰ κλαύσω.

Τεταραγμένη ἐκ συγκινήσεως καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχουσα πλήρεις δακρύων ἡ μήτηρ της περιεπτύχθη αὐτὴν θερμότατα, μὴ δυναμένη οὐδὲ λέξιν ν' ἀρθρώσῃ.

Τὴν συγκινητικὴν ταύτην σκηνὴν διέλυσαν τὰ βαρέα βήματα τοῦ πατρὸς ἐρχομένου, καὶ πρὶν ἀκόμη ἀνοιχθῇ ὑπ αὐτοῦ ἡ θύρα ἡ μία ἐπανέλαβε τὸ ἐργόχειρόν της, ἡ ἄλλη τὸ βιβλίον. . . . . .

. . . . . .

Κοστίζει πολὺ ἀκριβὰ ἓν μικρὸν πτηνόν, κύριε; ἠρώτα μίαν ἡμέραν πωλητήν τινα πτηνῶν ἡ Μαρία.

Ὦ! τοῦτο ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ πτηνοῦ, μικρά μου! Ἔχω ὅλων τῶν τιμῶν· Ὑπολαΐδας μὲ μαύρην κεφαλήν, κίχλας μουσικάς, καρδερίνας τῶν ὀρέων, καναρίνια, ψιττακούς, τί ἐπιθυμεῖς ν' ἀγοράσῃς ἐξ ὅλων τούτων:

Δὲν εἰξεύρω οὔτ' ἐγώ, Κύριε. Δὲν γνωρίζω τὰ ὀνόματα τῶν πτηνῶν, τὸ δὲ χρῶμα μοὶ εἶναι ἀδιάφορον, ἐπεθύμουν ἓν πτηνὸν τὸ ὁποῖον νὰ ψάλλῃ.

Πόσα χρήματα ἔχεις; — Μίαν δραχμήν. — Μίαν δραχμήν! καὶ θέλεις ν' ἀγοράσῃς δι' αὐτῆς ἓν πτηνὸν τὸ ὁποῖον νὰ ψάλλῃ;

Ναί, Κύριε, εἶναι πᾶν ὅ,τι ἔχω· εἴμεθα πτωχοί. Εἶναι πολὺς καιρὸς ὅπου ἡ ἀνάδοχός μου μοὶ ἔδωσε ταύτην, πλὴν ἀπέθανεν ἤδη καὶ κανεὶς ἄλλος δὲν μοὶ δίδει τίποτε. Ὦ! ἰδέτε, εἶναι ὅλως νέα· καὶ ἡ Μαρία λέγουσα ταῦτα ἤνοιξε τὴν χειρά της καὶ ἀφῆκε νὰ φανῇ τὸ λαμπρίζον χρυσοῦν νόμισμά της.

Τότε, ἐπανέλαβεν ὁ πωλητής, διατί θέλεις ν' ἀγοράσῃς ἓν πτηνόν, ἀφοῦ εἶσθε πτωχοί; δὲν γνωρίζεις ὅτι ἔχετε ἀνάγκην τροφῆς, ἐνδυμάτων; Ἔπειτα χρειάζεται καὶ ἓν κλωβίον, ἔχεις ἕν; — Ὄχι, δὲν ἔχω. — Ἔ! τότε πέρασε μίαν ἄλλην ἡμέραν, δὲν ἔχω τίποτε δι' ἐσὲ σήμερον. — Ὦ! κύριε, σᾶς ἱκετεύω, ἐφώνησεν ἡ Μαρία, πωλήσατέ μοι ἓν πτηνόν. Εἰς τὴν οἰκίαν μας εἶναι ὅλοι κατηφεῖς, λυπημένοι· ἡ μητέρα δὲν γελᾷ ποτέ, ὁ πατήρ μου δὲν γνωρίζει νὰ συρίζῃ, μοὶ φαίνεται ἓν πτηνὸν μὲ τὸ γλυκύ του κελάδημα θὰ φέρῃ τὴν φαιδρότητα, τὴν χαράν. Ὦ! εἴπατέ μοι ὅτι συγκατανεύετε! δὲν εἶν' ἀληθές; λάβετε τὸ νόμισμά μου καὶ ὅταν θὰ ἦμαι μεγάλη θὰ σᾶς φέρω καὶ τὸ ὑπόλοιπον.

Μὲ ὀφθαλμοὺς δακρυσμένους καὶ μὲ βλέμμα ἱκετευτικόν, ἡ Μαρία ἔτεινε καὶ πάλιν πρὸς τὸν πωλητὴν τὴν μονάκριβον δραχμήν της.

Ὄχι, λέγει ἐκεῖνος, δὲν θὰ σοὶ πωλήσω ἓν πτηνόν, ἀλλὰ θὰ σοὶ χαρίσω ἓν πτηνὸν μαζὺ μὲ τὸ κλωβίον. Ἰδοὺ ἓν καναρίνιον, τὸ ὁποῖον θὰ σ' εὐχαριστήσῃ, δὲν εἶναι τόσῳ ὡραῖον, πλὴν τοῦτο δὲν βλάπτει, ἀρκεῖ ὅτι ψάλλει καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν. Καὶ ὁ καλὸς ἄνθρωπος λαβὼν ἓν κλωβίον ἐντὸς τοῦ ὁποίου ὑπῆρχε μικρὸν ὁλοκίτρινον κανάριον, τὸ ἐνεχείρισεν εἰς τὴν Μαρίαν.

Ἀ! περίμενε ὀλίγον πρέπει νὰ σοὶ δώσω καὶ τὴν τροφήν του. Ἰδοὺ ἀρκετὸν καναβούριον καὶ ὅταν τελειώσῃ ἐλθὲ εἰς ἐμὲ καὶ θὰ σοὶ δώσω ἀκόμη. Ὕπαγε τώρα, μικρά μου, καὶ πρόσεχε νὰ πεοιποιῆσαι καλῶς τὸ πτηνόν σου καὶ ψάλλε μετ' αὐτοῦ.

Ἐξαλλος ἐκ χαρᾶς ἡ Μαρία, ἔλαβε τὸ κλωβίον διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς διὰ δὲ τῆς ἄλλης τὸ καναβούριον καὶ ἐπέταξεν ὡς χρυσαλὶς εἰς τὴν οἰκίαν των. . . . . .

Εἰσερχόμενος ὁ πατὴρ τὸ ἑσπέρας, δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ τὴν ἔκπληξίν του. Ἓν πτηνὸν ἦτο ἐκεῖ, πλησίον τοῦ παραθύρου, ψάλλον γλυκύτατα.

Ἡ Μαρία ὅλως ἐκστατικὴ καὶ ρεμβώδης, ἔστεκε θαυμάζουσα τοῦτο, μὴ ἀκούσασα ποσῶς τὴν θύραν ἀνοιγομένην ὄπισθεν αὐτῆς.

Τί βλέπω, ἐφώνησεν οὗτος, ἀφοῦ ἡ πρώτη ἔκπληξίς του παρῆλθεν, ἓν πτηνόν!

Ἡ κόρη ἀνεσκίρτησεν.

Ὦ! ναί, πατέρα μου, μοὶ τὸ ἐχάρισαν, τοῦτο δὲ σὲ δυταρεστεῖ, δὲν εἶν' ἀληθές;

Ἀλλά, κόρη μου, ἀπαιτεῖται καθημερινῶς τροφὴ δι' αὐτό ... ἓν στόμα ἐπὶ πλέον.

Ὦ! ὄχι, μοὶ ἔδωκαν καὶ τὴν τροφήν του ... Ἀλλ' ἄκουσον, ἄκουσον, πατέρα, ἔχει μίαν τόσῳ γλυκεῖαν φωνὴν καὶ ἐξ ἄλλου μέρος ὑπάρχει ἤδη ψυχή τις εἰς τὴν οἰκίαν μας ἡ ὁποία ψάλλει. Ὦ! θὰ ἰδῇς ὅτι δὲν θὰ εἴμεθα πλέον λυπημένοι.

Ἓν πτηνὸν δὲν φέρει τὴν εὐτυχίαν μικρά μου, ἐν τούτοις δὲν ἀντιλέγω ἀφοῦ τοῦτο σοὶ προξενεῖ χαράν! Ἔχεις τόσον

ὀλίγας πτωχὸν παιδίον! . . . , ...

. . . . . .

Ὁ πωλητὴς τῶν πτηνῶν εἶχε δίκαιον. Τὸ κανάριον ψάλλει ἀκαταπαύστως καὶ μαζύ του ἡ Μαρία.

Δὲν εἶναι πλέον κατηφής, μετεβλήθη. Τὸ ρόδινον χρῶμα ἐπανῆλθεν εἰς τὰς παρειάς της, λαμβάνει ἤδη μέρος εἰς τὰ παιγνίδια τῶν συμμαθητριῶν της, ἔχει ἕνα φίλον, λέγει, τὸ πτηνόν μου!

Καὶ ὦ! τοῦ θαύματος οἱ γονεῖς της εἶναι ὀλιγώτερον κατηφεῖς.

Ἡ μικρὰ εἶχε δίκαιον! πρέπει νὰ ψάλλῃ τις διὰ νὰ ἦναι ὀλιγώτερον δυστυχής! . . . . . .

Κλειὼ Λούη.

ΤΟ ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΤΗΣ ΑΡΕΤΗΣ

(Ἀνταπόκρισις ἐκ Παρισίων)

Ἡ Γαλλικὴ Ἀκαδημία συνῆλθε τὴν 24ὴν Νοεμβρίου εἰς τὴν κατ' ἔτος τελουμένην δημοσίαν συνέλευσιν πρὸς ἀπονομὴν τοῦ βραβείου Μοντιόν. Ὡς πάντοτε αἱ γυναῖκες κατέχουσι μέγα μέρος ἐν τῇ ἐπισήμῳ ἐκθέσει τῆς ἡμέρας.

Τὸ πρῶτον μετάλλιον μετὰ χρηματικῆς ἀμοιβῆς 1500 φρ. ἀπενεμήθη πρὸς τὴν κόρην Μαρίαν Κλάραν Λαξεναρ.

Πρωτότοκος ἀδελφὴ πέντε νεωτέρων ἀδελφῶν της, ὀρφανὴ δὲ μητρὸς ἀνέθρεψε ταύτας καὶ ἐφρόντισε ὡς ἄλλη μήτηρ διὰ τὴν ἀποκατάστασίν των. Μετὰ ταῦτα ἐπεδόθη εἰς περίθαλψιν τοῦ ὀγδοηκονταετοῦς πατρός της. Ὁποῖον δὲ θαυμάσιον θάρρος καὶ δεξιότητα ἐδέησε νὰ ἀναπτύξῃ ἡ ἀτυχὴς κόρη, σχεδὸν στερουμένη ἐκ γενετῆς χειρῶν. Διότι ἡ μὲν δεξιὰ χείρ της ἔχει μόνον δύο δακτύλους ἀναρτωμένους ἀπὸ τοῦ καρποῦ αὐτῆς, ἡ δὲ ἀριστερὰ ἐλλείπει ἐντελῶς. Καὶ ὅμως μόνη αὐτὴ ἐν τοιαύτῃ καταστάσει, ἰσχνὴ δὲ καὶ ἀναιμικὴ κατώρθωσεν οὐ μόνον τὰς οἰκογενειακὰς ἐργασίας νὰ ἐπιτελῇ, ἀλλὰ καὶ νὰ κεντᾷ, ἐκ τοῦ μικροῦ δὲ κέρδους της νὰ ζῇ μετὰ τοῦ γέροντος πατρός της.

Τὸ δεύτερον μετάλλιον ἐκ χιλίων φρ. ἔλαβεν ἡ μαύρη Σεφερίνα Δούβα ἐκ τῆς νήσου τῆς Ἑνώσεως. Ἡ ἀφωσιωμένη αὕτη γυνὴ εἶχεν ἀγορασθῆ ὡς δούλη ὑπὸ Γαλλικῆς τινος οἰκογενείας. Οἱ αὐθένται της τῇ παρεχώρησαν ἀμέσως τὴν ἐλευθερίαν της, ἀλλ' ἐκείνη πιστὴ καὶ εὐγνώμων ὑπηρετεῖ ἤδη τὴν τρίτην γενεὰν τοῦ πρώτου κυρίου της, ἀναθρέψασα αὐτόν, τὰ τέκνα του, ἤδη δὲ καὶ τοὺς ἔγκονούς του.

Τὸ γ'. βραβεῖον ἐπίσης ἐκ 1,000 φρ. ἔλαβεν ἡ Ἀμάνδα Μενιέ, κόρη, ἧς ἡ μήτηρ ἀπόπληκτος ἐγέννησε τέσσαρα μετ' αὐτὴν τέκνα. Ἡ Ἀμάνδα ἀναπληροῖ τὴν μητέρα της ἀπὸ τῆς ἐννεαετοῦς αὐτῆς ἡλικίας. Πλὴν τῶν οἰκιακῶν ἐργασιῶν της ἡ Ἀμάνδα κατώρθωσε νὰ εὑρίσκῃ καὶ καιρόν, ὅπως ἐργαζομένη εἰς συρραφὴν ἀνδρικῶν ἐνδυμάτων κερδίζει δύο φράγκα καθ' ἑκάστην, ἃ προσθέτει εἰς τὸ ὀλίγιστον τοῦ ὀδοκαθαριστοῦ πατρός της εἰσόμημα.

Ἰωάννα Μερκέρ.

ΤΟ ΑΡΣΑΚΕΙΟΝ ΚΑΙ Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΙΣ

Κάλλιον ἀργὰ παρὰ ποτέ. Μόνον τὰ *μάγια* περὶ ὧν αἱ καθημεριναὶ Ἐφημερίδες ἐν ἐκτάσει ἔγραψαν, μόνον τὰ σκότη καὶ ὁ μαγευμένος πετηνός, δι' ὧν τόσαι κορασίδες μικροῦ δεῖν ὑπὸ νευρικῆς διαταράξεως προσεβάλλοντο, μόνον αἱ μεσαιωνικαὶ αὗται παιδαγωγικαὶ μέθοδοι, τῶν ἰθυνόντων τὸ Ἀρσάκειον ἴσχυσαν εἰς τὸ νὰ πείσωσι τὴν Κυβέρνησιν, ὅτι πρέπει τέλος νὰ ἐπέμβῃ, νὰ ἐξετάσῃ τί γίνεται εἰς τὸ πρότυπον τοῦτο ἀνώτερον Παρθεναγωγεῖον, ἔνθα τόσαι χιλιάδες Ἑλληνίδων διαμορφοῦνται καὶ ἀναπτύσσονται. Ἦτο καιρὸς πλέον!

Ἀλλ' ἄρα μόνον εἰς τὴν διασάφησιν τῆς ὑποθέσεως ταύτης θὰ περιορισθῇ ἡ ἐνέργεια τῆς Κυβερνήσεως! Ἡ κοινωνία ἐπὶ τέλους ἤρξατο νὰ ἐξεγείρηται καὶ ἀγανακτῇ. Οὐδεὶς τῶν στοιχειωδῶν παιδαγωγικῶν ὅρων τηρεῖται ἐν τῷ καταστήματι τούτῳ. Δὲν ἐπανερχόμεθα εἰς ὅσα ἐπανειλημμένως καὶ ἐν σειρᾷ ὅλῃ ἄρθρων ἐγράψαμεν καὶ ἅτινα ἐπὶ δύο ἑβδομάδας, λεπτομερῶς, ἐκθέτουσι καὶ πάλιν δύο τῶν μεγαλητέρων καθημερινῶν φύλλων «Ἐφημερὶς» καὶ «Ἀκρόπολις».

Ἡ Κυβέρνησις ἐκ τοῦ ὄνυχος κρίνουσα τὸν λέοντα, ἤτοι ἐκ τῆς παιδαγωγικῆς ἀμαθείας τῆς διευθυντρίας τὴν ὅλην τοῦ καταστήματος λειτουργίαν ὀφείλει νὰ προβῇ εἰς λεπτομερεστέραν ἐξέτασιν τῶν κατ' αὐτό, καὶ ἐπιβάλλῃ ριζικὴν μεταρρύθμισιν. Ὁ κ. ἐπὶ τῆς Παιδείας Ὑπουργός, ὅστις ὁμολογουμένως μείζονα ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου ἐπεδείξατο δραστηριότητα ἢ οἱ προκάτοχοί του, θέλει ἀναντιρρήτως προκαλέσει τὴν εὐγνωμοσύνην τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἰδιαίτατα δὲ τοῦ γυναικείου φύλου, ἐὰν ἀποφασίσῃ νὰ ἐργασθῇ δραστηρίως καὶ ἐπενέγκῃ πᾶσαν δυνατὴν ἐν αὐτῷ βελτίωσιν.

Ἡ «Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν» ἀπὸ τριετίας ἤδη ἔδωκε τὸ σύνθημα τοῦ κινδύνου. Ἀπὸ τοῦ πρώτου τῆς ἐκδόσεως αὐτῆς ἔτους ὑπέδειξε τὰς χαινούσας τοῦ σεσηπότος τούτου σώματος πληγὰς καὶ ἐζητήσατο τὴν ὑπὸ τῶν ἁρμοδίων θεραπείαν. Τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον «*Ἐρείπια Παρθεναγωγεῖα*» δημοσιευθὲν πρὸ τριετίας ἄρθρον μας ἐξέθετε λεπτομερῶς τὴν οἰκτρὰν κατάστασιν τοῦ Ἐξωτερικοῦ διδασκαλείου, ὅπερ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἠπείλει φονικὴν πτῶσιν, καὶ οὗτινος ἡ ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν λειτουργία ἀντιπαιδαγωγικὴ καὶ ἐπιβλαβὴς διὰ τὴν πνευματικὴν καὶ σωματικὴν τῶν μαθητριῶν ἀνάπτυξιν ἦτο. Καὶ ναὶ μὲν ἐκρημνίσθη τότε τὸ ἐν λόγῳ ἐρείπιον, μετηνέχθησαν ὅμως αἱ μαθήτριαι ἐν στενωτέρῳ διαμερίσματι, ἔνθα ἐξακολουθεῖ ὑπὸ τοὺς αὐτούς, οὐ καὶ πρότερον ἀθλίους ὅρους λειτουργοῦν, ὡς ἀνεγνώσαμεν ἐν τῇ «Ἀκροπόλει» τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος.

Τὰ περὶ τοῦ Ἐσωτερικοῦ τμήματος ὡς καὶ τὰ περὶ παιδαγωγικῶν γνώσεων, ἀρχῶν καὶ συστημάτων τοῦ τε Συμβουλίου ὡς καὶ τῶν διευθυνουσῶν ἐξεθήκαμεν ἐπίσης ἐν σειρᾷ ἄρθρων κατά τε τὸ προπαρελθὸν καὶ παρελθὸν ἔτος ἐν τῇ «Ἐφημερίδι τῶν Κυριῶν» δημοσιευθέντων. Ὅτι ὅμως οὐδεμία ἔκτοτε ἐπῆλθε βελτίωσις ὁ ποδεικνύεται καὶ ἐκ τῆς ἐμμονῆς εἰς τὸ αὐτὸ πρόγραμμα καὶ τὸ προσωπικὸν καὶ ἐκ τῶν ἐσχάτως διαδραματισθέντων, ἅτινα τόσον τὴν ἀηδίαν καὶ τὴν ἀγανάκτησιν τοῦ κοινοῦ προὐκάλεσαν.

Ἡ ἐπέμβασις τῆς Κυβερνήσεως ἀνακουφίζει σήμερον πολλοὺς δυστυχεῖς γονεῖς, οἵτινες εὑρίσκονται εἰς προβληματικὴν θέσιν, ἀπέναντι τῆς ἐπιθυμίας τοῦ νὰ ἐκπαιδεύσωσι τὰ τέκνα των καὶ τῶν πνευματικῶν καὶ σωματικῶν κινδύνων, οὓς ἡ κατάστασις τοῦ Παρθεναγωγείου τούτου παρουσιάζει.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Αἱ βραβευθεῖσαι ἐν τῇ ἐκθέσει τῆς Νεϋλή. Ὁ συναγωνισμὸς τῶν ὡραίων, περὶ ὧν ἐγκαίρως ἐγράψαμεν, εἶχεν

πάντες οἱ ἑταῖροι θὰ συνεισφέρωσιν ἀνάλογον ἕκαστος πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις του ποσόν, συμφώνως δὲ πρὸς τοὺς προϋπολογισμοὺς των ἑκάστη οἰκογένεια θὰ ἔχῃ οἰκονομίαν ἐτησίαν 1000 περίπου φρ.

Ἀποζημίωσις μνηστῆς. Ὁ ὑποκόμης Δαγγέν, υἱὸς τοῦ κόμητος Κλοβέ, εἶχε μνηστευθῆ μετὰ τῆς διασήμου ἐν Ἀγγλίᾳ ἠθοποιοῦ δεσποινίδος Φυλλίς Βρουῖτον. Ἄγνωστον διὰ ποίους λόγους ὁ τέως ἐνθουσιῶν μνηστὴρ ἤλλαξε γνώμην. Ἡ εὐγενὴς καὶ ὑπερήφανος ἠθοποιὸς ἐδέχθη νὰ τῷ ἐπιστρέψῃ τὴν δοθεῖσαν ὑπόσχεσίν του ὑπὸ τὸν ὅρον, ὅπως δημοσίᾳ ὁμολογήσῃ ὅτι οὐδεὶς λόγος ἠθικὸς ἢ προσωπικὸς ἐκ μέρους αὐτῆς προὐκάλεσε τὴν διάλυσιν τῆς μνηστείας των. Ἐπὶ τῷ σκοπῷ τούτῳ ἐνήγαγε τὸν μνηστῆρά της εἰς τὸ δικαστήριον, ὅπως ἡ διάλυσις γένηται διὰ τῆς δικαστικῆς ὁδοῦ. Οἱ συνήγοροι τοῦ ἐναγομένου ὡμολόγησαν ὅτι οὐδεὶς λόγος ἀναγόμενος εἰς τὴν διαγωγὴν ἢ τὸν χαρακτῆρα τῆς κόρης προὐκάλεσε τὴν τοῦ ἀρραβῶνος διάλυσιν. Τὸ δὲ δικαστήριον ἐξέδοτο ἀπόφασιν, καθ' ἣν ὁ μνηστὴρ ὑποχρεοῦται νὰ πληρώσῃ ὡς ἀποζημίωσιν πρὸς τὴν μνηστήν του 2,500 λίρας στερλίνας.

Αἱ ὡραῖαι χεῖρες. Ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦτον ὁ Γάλλος φυσιολόγος Κάμψων ἐδημοσίευσε κατ' αὐτὰς βιβλιάριον, ἐν ᾧ ἐν ἐκτάσει πραγματεύεται τοὺς χαρακτηρισμοὺς τῶν ὡραίων χειρῶν ὅλων τῶν πεπολιτισμένων τοῦ κόσμου γυναικῶν. Τὴν δάφνην τῆς νίκης διάτην τελειότητα τῶν γραμμῶν καὶ λεπτότητα τοῦ σχήματος δίδει εἰς τὰς Ἰρλανδὰς Κυρίας. Μετ' αὐτὰς τάσσονται αἱ Πολωνίδες. Αἱ χεῖρες τῶν Ἀγγλίδων χαρακτηρίζονται ὡς πολύσαρκοι, αἱ τῶν Ἀμερικανίδων ὡς ἰσχναὶ καὶ ἐπιμήκεις, αἱ τῶν Γερμανίδων ὡς σμαὶ καὶ πλατεῖαι Μεταξὺ τῶν λατινικῶν φυλῶν τὴν πρώτην θέσιν κατέχουσιν αἱ Ἰσπανίδες καὶ τὴν δευτέραν αἱ Ἰταλίδες.

Αἱ ὁμιλοῦσαι Πλαγγόνες. Τί χαρὰ διὰ τὰ νεαρά μας κοράσια! Ὁ Ἔδισσων ταῖς προσφέρει διὰ τὸ νέον τοῦτο ἔτος κούκλας ὁμιλούσας Θέτει ἐντὸς τῆς κοιλίας ἐν μικροσκοπικὸν φωνόγραφον καὶ ἡ κούκλα γίνεται φλυαροτέρα τῆς κυρίας της.

Αἱ νοσοκόμοι τῆς Ἀλεξανδρείας. — Τὸ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Ἑλληνικὸν νοσοκομεῖον ἔχει ὡς ἀρχινοσοκόμους πέντε Ἀγγλίδας, αἵτινες διοικοῦσι μετὰ παραδειγματικῆς δραστηριότητος ἅπαν τὸ ὑπ' αὐτὰς προσωπικόν, συνιστάμενον ὑπὸ Ἑλλήνων καὶ Ἀράβων.

Γυναῖκες ἐν σιδηροδρόμοις. Γνωστὸν ὅτι αἱ γαλλικαὶ ἑταιρίαι τῶν σιδηροδρόμων προτιμῶσιν ἀπό τινος τὰς γυναῖκας ὑπαλλήλους. Ἡ Ἀνατολικὴ σιδηροδρομικὴ ἑταιρία τῶν Παρισίων ἔχει ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ της 2,500 γυναῖκας, τῶν ὁποίων 450 εἶναι χῆραι ὑπαλλήλων καὶ μόνα στηρίγματα τῶν οἰκογενειῶν των.

Φυσιολογικὸν φαινόμενον.— Ἑξηκοντοῦτις ἀπέθανε κατ' αὐτὰς εἰς Ἀμερικὴν γυνή τις ἧς ὁ βίος ὑπῆρξεν ἔκτακτον ἀληθῶς φυσιολογικὸν φαινόμενον. Εἶχε γεννηθῆ ἐν τῇ πόλει New-Hampshire τῆς Βορείου Ἀμερικῆς καὶ ὠνομάζετο Λαύρα Βριόγμαν. Μόλις τὸ τρίτον ἔτος τῆς ἡλικίας της ἄγουσα προσεβλήθη ὑπὸ σκαρλατίνας τόσον ἰσχυρῶς, ὥστε ἀπώλεσε τὴν ὅρασιν, τὴν ἀκοήν, τὴν γεῦσιν καὶ τὴν ὄσφρησιν. Δὲν τῇ ἔμενε λοιπὸν ἄλλη αἴσθησις ἢ ἡ τῆς ἁφῆς. Βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον ἡ αἴσθησις αὕτη ἀνεπτύχθη εἰς τοιοῦτον βαθμόν ὥστε ἀνεπλήρου πάσας τὰς λοιπάς. Ὁ διευθυντὴς ἀσύλου τινὸς τυφλῶν ἀνέλαβε τὴν μόρφωσίν της, κατώρθωσε δὲ νὰ τῇ διδάξῃ ἀνάγνωσιν, γραφὴν καὶ ἀριθμητικήν. Προιόντος τοῦ χρόνου ἀπέκτησε ἐκτενεστάτας γεωγραφικὰς καὶ ἱστορικὰς γνώσεις, πρὸς δὲ ἐδιδάχθη ἄλγεβραν καὶ γεωμετρίαν. Τὸ μόνον ὅπερ δὲν ἠδυνήθησαν νὰ τῇ δώσωσι νὰ ἐννοήσῃ ἦσαν αἱ ἀφῃρημέναι λέξεις, ὡς ὑπερηφάνεια φιλοδοξία κ.τ.λ. Ἔζησεν οὕτω ὀσημέραι πλουτίζουσα τὰς γνώσεις της καὶ ἀπέθανεν ἀποτελέσασα ἐν τῇ φυσιολογικῇ ἱστορίᾳ ἀληθῶς ἔκτακτον καὶ πρωτοφανὲς ψυχολογικὸν καὶ φυσιολογικὸν φαινόμενον.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

ΕΞΕΔΟΘΗ

Ἕκαστον τεῦχος τιμᾶται μιᾶς δραχμῆς διὰ τὰς Ἀθήνας, 1,25 διὰ τὰς ἐπαρχίας καὶ τὸ ἐξωτερικόν. Ἡ προπληρώνουσα δρ. πέντε διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ ἓξ διὰ τὰς ἐπαρχίας καὶ τὸ ἐξωτερικὸν δικαιοῦται λαμβάνειν ἓξ τεύχη, ἀποτελοῦντα τόμον πλήρη καὶ αὐτοτελῆ. Ἡ ἐγγράφουσα πέντε συνδρομητρίας καὶ προπληρόνουσα τὴν συνδρομήν των λαμβάνει ἕνα τόμον δωρεάν. Πρὸς ἀποφυγὴν λογιστικῶν περιπλοκῶν ἀπεφασίσθη ὡρισμένως καὶ ἀμετακλήτως, ὅπως τεύχη ἀποστέλλωνται πρὸς συνδρομητὰς ἢ μὴ τοιούτους μόνον ὑπὸ τὸν ρητὸν ὅρον τῆς προπληρωμῆς τοῦ ἀντιτίμου. Ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ τὸ ἀντίτιμον ἀποστέλλεται ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς ταχυδρομικῶς.

Παρακαλοῦνται αἱ λαβοῦσαι ἀγγελίας νὰ ἐπιστρέψωσιν αὐτάς.

ΑΝΑΠΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Γ. Στ. Μαγχέστριαν. Ἀπεστάλη ἐπιστολή, ἐλησμονήσαμεν ὅμως νὰ σημειώσωμεν ὁδὸν κτλ. Ζητήσατε εἰς ταχυδρομεῖον αὐτόσε. — Καν Α. Α. Σκύρον. Ἐλήφθησαν. Συμμεριζόμεθα τὴν θλῖψίν σας. Γράφομεν. — Καν Δ. Γ. Λ. Γαλαξείδιον. Θερμοτάτη καὶ ἐνθουσιώδης ἐπιστολὴ ἐλήφθη, ὡς καὶ ἀντί-

ΕΝΕΔΡΑ

Ταχέως ἐν τούτοις ἀπεσύρθη καὶ ἀκολουθῶν τοὺς συντρόφους του, γελῶν καὶ χαριεντιζόμενος ἔφθασε μέχρι τοῦ σημείου τοῦ δωματίου, ἐν ᾧ εἶχον παρατάξει οἱ Γερμανοὶ τὰ ὅπλα των. Ὁ Γωτιὲ καὶ πάλιν ἐνθουσιασθεὶς ἤρχισε νὰ φωνάζῃ μεγαλοφώνως: ζήτω τὸ κρασί! ὅτε προσποιούμενος ὅτι ἔχασε τὴν ἰσορροπίαν ἐρρίφθη πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ συγκρουσθεὶς πρὸς τὰς ὑέλους τοῦ προστυχόντος παραθύρου κατασυνέτριψεν αὐτάς. Κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἠκούσθη ἔξωθεν ἐκπυρσοκρότησις ὅπλου καὶ Πρῶσσος στρατιώτης εἰσερχόμενος κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἔπεσε νεκρός, τρωθεὶς εἰς τὸ στῆθος διὰ σφαίρας.

Εἰς τὰ ὅπλα! ἐφώνησεν ὁ λοχίας. Ἀλλ' οἱ Γερμανοὶ στρατιῶται εὑρέθησαν ἀντιμέτωποι πρὸς τοὺς προβάλλοντας λόγχην Γάλλους, οἵτινες πρῶτον μὲν ὀπισθοχώρησαν, θελήσαντες ὅμως νὰ προχωρήσωσι διεπεράσθησαν ὑπὸ τῶν λογχῶν τῶν ἰδίων ὅπλων των, δι' ὧν οἱ Γάλλοι τοὺς ἐπετέθησαν. Ταὐτοχρόνως τὸ δωμάτιον ἐπλησιάσθη ὑπὸ Γάλλων ἀκροβολιστῶν, ὧν ὁ ἀξιωματικὸς ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν λοχίαν, εἶπε μετὰ τόνου αὐστηροῦ: παραδοθῆτε.

Δὲν δυνάμεθα νὰ ὑπερασπίσωμεν ἑαυτούς, εἶπεν ὁ λοχίας, καὶ κατ' ἀνάγκην παραδιδόμεθα. Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ ὁ Γωτιέ, ὁ Πασχάλης καὶ ὁ Ἐρρῖκος συνοδευόμενοι ὑπὸ δεκάδος στρατιωτῶν διέσχισαν τὴν αὐλὴν καὶ διηυθύνθησαν πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ Μονμάγερ, ἔνθα ὡς ἐκ τῆς τοῦ ὅπλου ἐκπυρσοκροτήσεως πάντες εἶχον ἀναστατωθῆ. Ἡ Λουκιανὴ ἐν τῇ ὀχλαγωγίᾳ ἀνεγνώρισε τὴν φωνὴν τῶν ἀδελφῶν της. Προβλέπουσα δὲ τὴν τέλεσιν τρομεροῦ δράματος, κατῆλθεν εἰς τὸ πρῶον πάτωμα, ἐλπίζουσα νὰ προλάβῃ τοὺς κατὰ τῆς οἰκίας ἐφορμῶντας.

Ἀνοίξατε, φωνάζουσιν ἔξωθεν ἢ κρημνίζομεν τὴν θύραν. Ἀνοίξατε ἢ σᾶς καίομεν. Ἄνοιξον! Μονμάγερ! τέρας! προδότα!!

Θὰ τὸν φονεύσουν, διανοεῖται ἡ Λουκιανή. Ἀγνοοῦν οἱ ἀνόητοι ὅτι μόνον διὰ τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ θὰ δυνηθῶ νὰ σώσω τὸν ἀτυχῆ μας πατέρα. Καὶ τρέχει νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν ἄθλιον, εὑρισκόμενον ἐντὸς τοῦ δωματίου του.

Τί συμβαίνει; ἐρωτᾷ ἐκεῖνος, βλέπων τὴν κόρην τρελλὴν ἐξ ἀνησυχίας.

Φύγε, τῷ λέγει ἐκείνη. Εἶναι οἱ ἀδελφοί μου καὶ ὁ Γωτιέ, θὰ σὲ φονεύσουν, ἐὰν δὲν φύγῃς.

Ἄς μὲ φονεύσουν, εἶπεν ὁ Μονμάγερ. Ἐκτὸς ἐὰν μὲ ἀγαπᾷς τόσον, ὥστε νὰ μὴ ἐπιθυμῇς τὸν θάνατόν μου.

Ναί, εἶπεν ἐκείνη, θέλω νὰ ζήσῃς καὶ τρέχει νὰ διευκολύνῃ τὴν διὰ τῆς ὀπισθίας θύρας φυγήν του, ἐνῷ οἱ ἀδελφοί της εἰσήρχοντο κατακρημνίσαντες τὴν θύραν. Ἐντὸς τοῦ κήπου ὑπῆρχε ξηροπήγαδόν τι, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ ἄθλιος κατῆλθεν, ἵνα σώσῃ τὴν ζωήν του.

Ἡ Λουκιανὴ ταχεῖα ὡς ἀστραπὴ εἶχε σπεύσει ὀπισθεν τῆς θύρας, ἣν οἱ ἀδελφοί της ἐκρήμνιζον ἵνα νισέλθωσιν. Ὠχρὰ

τιμον Α' τόμου Ἱστορίας Γυναικός. Μυρίας εὐχαριστίας δι' εὐγενεστάτας κρίσεις. Γράφομεν. — Καν Β. Σπ. Βῶλον. Ἀντίτιμον Ἱστορ. Γυν. ἐλήφθη. Τὸ Α'. τεῦχος ἀπεστάλη. — Κον Μ. Γ. Θ. Κέρκυραν. Χαίρομεν διότι αἱ ὀλίγαι γραμμαί μας ἀνεκούφισαν τὴν βαθεῖαν λύπην σας. Συμμορφούμεθα εὐχαρίστως ὁδηγίαις σας. Καν. Σν. Π. Ἀθήνας. Δῶρα οὐδεὶς εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ κάμνῃ. Εἶναι ὅμως ὡραιοτάτη συνήθεια. Τὴν ἱστορίαν τῶν δώρων τοῦ Νέου ἔτους εἴχομεν δημοσιεύσει εἰς τὸ ἡμερολόγιον τοῦ 1888, εἰς τὸ ὁποῖον κ ἰ σᾶς παραπέμπομεν. Διὰ γέροντα, ἐὰν εἶναι ἀνεπτυγμένος, ἓν ὡραῖον χρυσοδεδεμένον σύγγραμμα. Ἐὰν δὲν ἀγαπᾷ τὴν ἀνάγνωσιν, κἄτι τι δυνάμενον νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν εὐμάρειάν του. Καν Ε. Δ. Ναύπλιον. Μὴ ἐμπιστεύησθε εἰς τοὺς τίτλους. Ὅλα αὐτὰ εἶναι σκευασίαι ὑδραργύρου καὶ καταστρέφουσι τὸ δέρμα. — Κον Ι. Δ. Π. Ἀμισσόν. Εὐχαριστοῦμεν δι' εὐγενῆ προθυμίαν πρὸς ἐγγραφὴν συνδρομητῶν ἐν τῇ Ἱστορίᾳ τῆς Γυναικός, καὶ τὰ 15 τεύχη ἀποστέλλονται πρὸς ὑμᾶς, ὡς καὶ οἱ ζητούμενοι χρυσοδεδεμένοι τόμοι καὶ τὰ ἡμερολόγια παρ. ἐτῶν. Τὰς λοιπὰς ὁδηγίας σας ἀκολουθήσωμεν εὐχαρίστως κατὰ γράμμα. — Κον Α. Μ. Γιούργεβον. Ὁ ἐν Γαλαζίῳ ἀνταποκριτὴς ἀνήγγειλεν ἡμῖν τὴν ἐγγραφὴν τῆς νέας συνδρομητρίας, οὐχὶ ὅμως καὶ τὴν ἐγγραφήν σας εἰς τὴν Ἱστορίαν τῆς γυναικός. Εἶναι προπληρωτέα. — Κον Δ. Β. Ὀλτένιτσαν. Συμμορφούμεθα ὁδηγίαις σας. — Καν Μ. Γ. Μύκονον. Ἀντίτιμον Α'. τόμου Ἱστορ. τῆς Γυναικὸς ἐλήφθη. Μυρίας εὐχαριστίας δι' εὐγενεῖς φροντίδας. — Κον Θ. Μ. Μασσαλίαν. Εἴμεθα ἐντελῶς ἀδαεῖς ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου, δὲν ἔχομεν δὲ καὶ καιρὸν νὰ φυλλομετρῶμεν ἐγκυκλοπαιδικὰ λεξικά. Εὐχαριστοῦμεν δι' ἐνθουσιώδεις κρίσεις περὶ τῆς Ἱστ. τῆς Γυναικός. — Αἰδεσιμώτατον Κον Γρ. Γ. ἀρχ. Βούδαν Πέστην. Εὐγενὴς καὶ ἐνθουσιώδης ἐπιστολή σας ἐλήφθη μετ' ἀντιτίμου («Ἱστορίας Γυναικὸς» καὶ «Ἡμερολογίου.») Θερμὰς καὶ ἀπείρους εὐχαριστίας. Γράφομεν — Καν Σ. Α. Κ. Τῆνον. Ἀπεστάλη ἤδη πρὸς αὐτὴν τὸ Α'. τεῦχος.— Καν Δ. Σ. Καρλοβάσιον. Φύλλα νέας συνδρομητρίας ἐστάλησαν, ἀλλ' οὐδὲν ἐλήφθη ἐξ ὅσων λέγετε ἐν τῇ τελευταίᾳ σας.— Κον Σ. Γ. Βραΐλαν. Ἐπιστολή σας ἐλήφθη μετὰ δο. 25. Ἡμερολόγια ἐκδίδονται προσεχῆ ἑβδομάδα, ὅτε καὶ ἀποστέλλομεν. Ζητουμένας πληροφορίας γράφομεν.— Κον Δ. Π. Α. Κέρκυραν. Χρήματα ἐλήφθησαν. Ἐνεγράφητε.—Καν Π. Μ. Πειραιᾶ. Δεχόμεθα τὸ ἀντίτιμον τῶν 4 τόμων, ἀλλ' ἄνευ οὐδεμιᾶς ἄλλης ἐκπτώσεως πλὴν τοῦ 20 ο)ο ὅπερ παρέχομεν καὶ διὰ τὸν Α'. τόμον — Καν Ε. Μ. Κύθηρα. Α. Θ. Πάτρας, Ι. Δ. Πύργον, Ε. Λ. Ἀδριανούπολιν. Ἅμα ἐκδοθῶσι ἀποστέλλομεν. — Κον Ν. Κ. Βραΐλαν. Κατάλογος συνδρομητριῶν Ἱστ. Γυν. ἐλλήφθη. Ἀποστέλλομεν 20 τεύχη. Μυρίας εὐχαριστίας.

ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Κατὰ τῆς ἀποφορᾶς καὶ τῶν ἀποφραγμάτων τῶν ὑδρορροῶν (νεροχύτων.) Πολλάκις πλησιάζουσαι πρὸς τὸν νεροχύτην αἰσθάνεσθε ἀηδῆ ἀποφορὰν προερχομένην ἐκ τῆς ἀποσυνθέσεως τῶν ἐν τῇ ὑδρορρόῃ προσκολλωμένων παχειῶν οὐσιῶν. Χύσατε πάραυτα εἰς τὸν νεροχύτην σας ὀλίγην σόδαν ἢ ποτάσσαν διαλελυμένην καὶ αἱ παχεῖαι οὐσίαι ἐξαφανίζονται, μετ' αὐτῶν δὲ καὶ ἡ ἀποφορά.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Φασόλια ξηρὰ πουρέ. Ρίπτετε τὰ φασόλια ἐντὸς ψυχροῦ ὕδατος χωρὶς ἅλας καὶ τὰ ἀφήνετε νὰ βράσωσι, χωρὶς νὰ ἐμβάψητε εἰς τὴν χύτραν κοχλιάριον μετάλλινον, ὅπερ ἀργοπορεῖ τὸ βράσιμόν των. Ὅταν βράσωσι καλὰ τὰ ἀποσταλάζετε καὶ τὰ ζυμόνετε. Ἔπειτα θέτετε ἐντὸς καθαρᾶς χύτρας τεμάχιον βουτύρου καὶ ὅταν βράσῃ ρίπτετε ἐντὸς αὐτοῦ τὰ ἤδη ὡς φάβαν φασόλια. Προσθέτετε τὸ ἀνάλογον ἅλας, ὀλίγην ζάχαριν εἰς κόνιν καὶ τεμάχια μικρὰ ἄρτου μὲ βούτηρον τηγανισμένα. Τὰ περιστρέφετε ἐπὶ δεκα λεπτὰ ἐπὶ τῆς πυρᾶς καὶ τὰ σερβίρετε. Εἶναι ὡραῖα καὶ γευστικά.

Κυρίαι ἐργαζόμεναι μετὰ σπανίας δεξιότητος καὶ καλλαισθησίας ἀσπρόρουχα, ἅτινα καὶ ὡς ἀληθεῖς καλλιτέχνιδες κεντῶσι. Ζητοῦσιν ἐργασίαν. Ἀνήκουσιν εἰς ἄλλοτε πλουσίαν καὶ εὐημεροῦσαν οἰκογένειαν. εἶναι ὅθεν ἄξιαι πάσης προστασίας καὶ ὑποστηρίξεως. Ἡ διεύθυνσις εἰς τὸ γραφεῖον μας.

Γυνὴ μεσῆλιξ γνωρίζουσα ραπτικὴν ζητεῖ οἰκίαν, ἵνα ἐργάζηται ὡς ράπτρια.

ΝΕΟΣ μὲ καλὰς συστάσεις, ὑπηρετήσας ἐπὶ πολλὰ ἔτη εἰς γνωστὸν ἐνταῦθα ἐκπαιδευτήριον καὶ ἐπιθυμῶν νὰ ἔχῃ 2—3 ὥρας ἐλευθέρας πρὸς μελέτην, ζητεῖ οἱανδήποτε ὑπηρεσίαν. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

ΔΕΣΠΟΙΝΑΙ καὶ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ

Ἐὰν θέλητε νὰ ἔχητε τοὺς ὀδόντας σας λευκοτέρους χιόνος, χείλη καὶ οὖλα ροδόχροα καὶ διαρκὲς ἐν τῷ στόματι ἄρωμα μεταχειρισθῆτε τὸ νεωστὶ ἀνακαλυφθὲν ἀμερικανικὸν φύραμα.

Kalodont Κάλλιστον δῶρον διὰ τὸ νέον ἔτος

Πωλεῖται παρὰ τοῖς κυριωτέροις Φαρμακείοις καὶ Μυροπωλείοις.

καὶ λυσίκομος, ἀλλὰ καὶ μὲ βλέμμα τολμηρὸν ἠρώτησεν αὐτούς: Τί θέλετε; τίνα ζητεῖτε;

Τὸν προδότην Μονμάγερ.

Εἴπετε καλλίτερον, ἐκεῖνον ὃν μισεῖτε δι' ἄλλους λόγους.

Ἔστω! εἶπεν ὁ Γωτιέ.

Ἔφυγεν. Εἶναι ἤδη ἐκτὸς κινδύνου.

Ψεύδεσε, ἀθλία! δὲν εἶχε βεβαίως καιρὸν νὰ φύγῃ. Ἀκολούθει μας. Σὺ αὐτὴ θὰ μᾶς ὁδηγήσῃς εἰς τὴν κρύπτην του ἄλλως....

Ἔστω, εἶπεν ἡ κόρη, ἀκολουθοῦσα αὐτοὺς μεθ' ὑπομονῆς. Ἀλλ' ὁ Γωτιὲ ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐξάπτεται, ἐρεθίζεται.

Ἀθλία, τῇ λέγει, τὸν ἀγαπᾶς λοιπὸν τόσον, ὥστε νὰ ἀψηφῇς τὴν ὀργὴν ἡμῶν τῶν τριῶν, ὅπως τὸν σώσῃς. Καὶ δὲν σκέπτεσαι ὅτι ἐὰν δὲν τὸν εὕρωμεν, θὰ σὲ φονεύσωμεν.

Ἐνῷ ὁ Γωτιὲ ἔλεγε τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις, ἡ θύρα ἀνοίγει καὶ ὁ Μονμάγερ ἐμφανίζεται: Ἰδοὺ ἐγώ! λέγει· τίς μὲ ζητεῖ;

Οἱ τρεῖς ὁρμοῦσιν ἐναντίον του καὶ τὸν περικυκλόνουσιν. Ἡ Λουκιανὴ δοκιμάζει νὰ τὸν προφυλάξῃ, ἀλλ' εἶναι πλέον ἀργά. Εἶναι ἤδη αἰχμάλωτός των. Τὴν στιγμὴν δὲ καθ' ἣν δοκιμάζουσι νὰ ἐξέλθωσι συμπαρασύροντες καὶ αὐτὸν πυροβολισμοὶ ἀκούονται ἔξωθεν.

Αἱ Πρωσσικαὶ σάλπιγκες καλοῦσιν εἰς τὰ ὅπλα. Ἡ φρουρὰ τῆς Γάρχης εἰδοποιήθη καὶ ὁ οἶκος Μονμάγερ ἐπολιορκήθη. Οὗτος ἐκ τοῦ φρέατος, ἐν ᾧ ἐκρύπτετο, ἤκουσε τὰ βήματα τῶν σπευδόντων Γερμανῶν, ἔλαβε θάρρος καὶ ἐξῆλθε τῆς κρύπτης του. Ἔσπευσε δὲ νὰ εἰσέλθῃ ἀκριβῶς τὴν στιγμήν, καθ' ἣν ἡ Λουκιανὴ συνηγόρει ὑπὲρ αὐτοῦ πρὸς τὸν Γωτιέ.

Ἀλλ' οἱ Γερμανοὶ ἠκούοντο ταυτοχρόνως πλησιάζοντες καὶ οἱ δύο Δοριάτ, ἐπωφελούμενοι τοῦ σκότους ἐπήδησαν ἀπὸ τοῦ παραθύρου πρὸς τὸ μέρος τῆς πεδιάδος, νομίζοντες ὅτι ἠκολουθοῦντο ὑπὸ τοῦ Γωτιέ. Οὗτος ὅμως καταληφθεὶς ὑπὸ ἀγρίας μανίας ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ Μονμάγερ μένει μετ' αὐτοῦ καὶ μετὰ τῆς Λουκιανῆς.

Οἱ Πρῶσσοι ἐν τούτοις διακρίνουσι τοὺς φεύγοντας Γάλλους καὶ πυροβολοῦσι μανιώδεις κατ' αὐτῶν. Ἐκεῖνοι καταδιωκόμενοι ἀντιπυροβολοῦν, τὸ δωμάτιον ἐν ᾧ εὑρίσκετο ὁ Μονμάγερ μετὰ τῆς Λουκιανῆς καὶ τοῦ Γωτιὲ διετρυπᾶτο ὑπὸ σφαιρῶν ἀνὰ πάσας αὐτοῦ τὰς διευθύνσεις, ἀλλ' οἱ ἐν αὐτῷ μένουσιν ἀκίνητοι καὶ σιωπηλοί.

Ὁ Μονμάγερ ἀναμένει νὰ ἴδῃ, τί θὰ πράξῃ ἡ Λουκιανή, ὅπως σώσῃ τὴν ζωὴν τοῦ Γωτιέ. Καὶ ὄντως ἡ ἀτυχὴς κόρη διατελεῖ ἐν φρικώδει καὶ ἀπελπιστικῇ ἀγωνίᾳ.

Γωτιέ, λέγει, εἶσαι χαμένος ἐὰν δὲν φύγῃς. Οἱ Γερμανοὶ θὰ σὲ τουφεκίσουν ἀμέσως.

Τόσῳ τὸ καλλίτερον, λέγει ὁ νέος κινῶν τοὺς ὤμους.

Ἀλλ' ὁ θάνατός σου δὲν θὰ χρησιμεύσῃ εἰς τίποτε, πτωχέ μου φίλε.

Ἔχεις δίκαιον καὶ πρέπει νὰ ζήσω ἵνα ἐκδικηθῶ, εἶπεν ἀτενίζων μετὰ μίσους τὸν Μονμάγερ καὶ ἔσπευσε νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τῆς πρὸς τὸν κῆπον ἀγούσης μικρᾶς θύρας.

(ἀκολουθεῖ)